

Kolektyw POTOMCZYCE | PORTFOLIO

Nowo powstały kolektyw Krysi Bednarek i Kornelii Dzikowskiej-Demirskiej łączy różnorodne talenty i perspektywy artystyczne, tworząc przestrzeń dla innowacyjnych i prowokacyjnych projektów. Ich współpraca neguje tradycyjne hierarchie w sztuce, w której dominują reżyserzy, i zamiast tego promuje model oddolnej inicjatywy, w którym wkład każdej twórczyni jest tak samo ważny

Kolektyw, z sarkastycznym podejściem do konwencji, podejmuje tematykę tożsamości, pamięci i kulturowych stereotypów, używając chleba jako symbolu, który łączy ich historie. Przez wspólne działania chcą zainicjować autentyczny dialog z widownią, eksplorując złożoność relacji z ojczyzną oraz osobiste przeżycia. Ich prace mają na celu nie tylko rozrywkę, ale także refleksję nad współczesnym życiem, przemianami kulturowymi oraz społecznymi wyzwaniem.

Kornelia Dzikowska-Demirska to utalentowana artystka, która w 2022 roku uzyskała tytuł doktora sztuki na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Jej twórczość zyskała uznanie na wielu prestiżowych wystawach, w tym solowej prezentacji „Autoportret zjedzony” w Galerii Pracownia Wschodnia (2021), a także „Próba sił” w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski (2020) oraz „Notatki z upływu czasu” w Galerii Miejskiej BWA w Bydgoszczy (2020). Jej prace znajdują się w kolekcjach prywatnych i publicznych, w tym w Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN. Kornelia jest również uznaną scenografką, tworzącą kostiumy i scenografię dla spektakli teatralnych, takich jak „Salome” w reżyserii Kuby Kowalskiego oraz „Radio Marii” w reżyserii Rozy Sarkisan. Jej multidyscyplinarne podejście łączy sztukę wizualną z teatralnym światem, nadając nową jakość każdemu projektowi.

Krysia Bednarek to kreatywna pisarka i dramaturżka, której twórczość angażuje się w tematykę queerową, feministyczną i polityczną. Z wykształcenia specjalistka w zakresie wiedzy o teatrze, Krysia eksploruje złożone relacje międzyludzkie oraz aktualne problemy społeczne. Jej prace, takie jak dramat „Długa podróż dnia ku drzemce”, są odzwierciedleniem jej zaangażowania w krytyczne spojrzenie na rzeczywistość. Jako rezydentka programu „Rozum TERAZ!” 2024, aktywnie współtworzy nową jakość w sztuce teatralnej. Krysia współpracowała z wieloma renomowanymi reżyserkami, biorąc udział w projektach, które wzbogacają polską scenę teatralną. Jej teksty pojawiają się w wiodących magazynach opiniotwórczych i literackich, dzięki czemu zyskała uznanie jako autorka o wyjątkowym głosie, który potrafi prowokować do refleksji i dyskusji.

Nasze motywacje

Kornelia Dzikowska-Demirska i Krysia Bednarek to artystki, które w swoim projekcie **"Kromiszcze"** eksplorują złożone tematy tożsamości, pamięci oraz kulturowych stereotypów. Ich współpraca łączy różne dziedziny sztuki, tworząc wielowarstwowe doświadczenie.

Kornelia, jako rzeźbiarka i scenografka, w swojej twórczości często sięga po symbole, które mają głębokie znaczenie kulturowe. W projekcie **"Kromiszcze"** chleb staje się centralnym motywem, reprezentującym nie tylko podstawowy pokarm, ale także łączącym pokolenia oraz kultury. To uniwersalne jedzenie, znane w każdej tradycji, symbolizuje zarówno domowe ciepło, jak i nostalgiczne wspomnienia z dzieciństwa. Dla Kornelii chleb jest również nośnikiem emocji – tęsknoty za ojczyzną, utraconymi relacjami i wspomnieniami. W projekcie nie chodzi tylko o fizyczny obiekt, ale o wszystkie związane z nim konotacje, które nabierają nowego znaczenia w kontekście współczesności.

Krysia Bednarek, jako pisarka i dramaturżka, w swojej twórczości często angażuje się w problematykę queerową i feministyczną. Jej teksty prowokują do refleksji nad społecznymi normami oraz oczekiwaniami, które kształtują nasze życie. W **"Kromiszczu"** Krysia wprowadza narracje, które badają osobiste historie i wspomnienia związane z chlebem, łącząc je z szerszym kontekstem społecznym. Dzięki swojej wrażliwości i umiejętności obserwacji, potrafi uchwycić emocje związane z tożsamością, utratą i przynależnością.

Motywacją **Kolektywu Potomczyce** do zrealizowania projektu jest nie tylko chęć wyrażenia siebie, ale także pragnienie stworzenia platformy dla autentycznego dialogu z widownią. **"Kromiszcze"** ma być miejscem, gdzie różne historie mogą się przeplatać, a ich zróżnicowane doświadczenia znajdą wspólny język. Poprzez interaktywne działania, takie jak wspólne zbieranie okruszków chleba, performerzy będą angażować publiczność w proces twórczy, co sprawi, że widownia stanie się integralną częścią spektaklu. Taki model współpracy pozwala na stworzenie unikalnej atmosfery, w której każdy uczestnik może odnaleźć swoje własne refleksje i emocje.

Artystyczne walory projektu **"Kromiszcze"** leżą również w jego multidyscyplinarności. Łącząc rzeźbę, teatr i performans, Kornelia i Krysia wprowadzają nowe formy ekspresji, które przyciągają uwagę różnorodnych odbiorców. Elementy wizualne, dźwiękowe i interaktywne tworzą zmysłowe doświadczenie, które angażuje nie tylko umysł, ale również ciało widza. W ten sposób projekt Kornelii i Krysi staje się nie tylko artystyczną ekspresją, ale także ważnym głosem w dialogu społecznym, który może prowadzić do zrozumienia i akceptacji w różnorodnym świecie.

Spektakl “Radio Mariia”

reżyseria Roza Sarkisan, premiera 13.01.2022, Teatr Powszechny w Warszawie.

Krysia Bednarek - współdramaturżka, współautorka tekstu

Kornelia Dzikowska-Demirska - scenografia i kostiumy

Wyobraźmy sobie przyszłość. Wyobraźmy sobie, że możliwe są najbardziej nieprawdopodobne scenariusze. Wyobraźmy sobie niewyobrażalne.

Na przykład: Kościół katolicki w Polsce zniknął. Jak do tego doszło i jakie są konsekwencje tego przełomu?

Czy Kościół zniknął również z naszych głów?

Wyobraźmy sobie, że już tam jesteśmy. W przyszłości. Że robimy ją właśnie teraz, tutaj, podczas audycji radiowej.

W spektaklu zaprojektowaliśmy alternatywne modele społeczeństwa, kultury i polityki.

Sprawdzaliśmy granice wyobraźni oraz tego, co ją powstrzymuje i nie pozwala jej być radykalną.

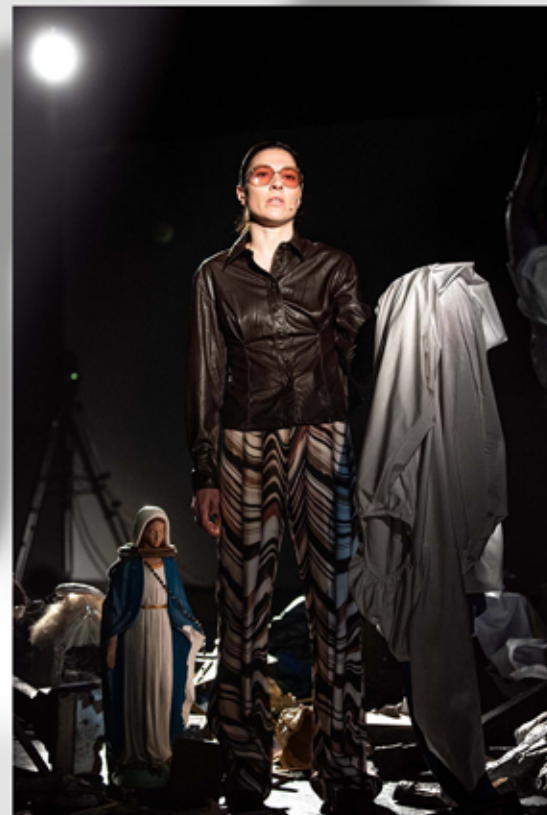
Spektakl “Radio Mariia”

Recenzje spektaklu:

<https://teatrdlawszystkich.eu/radio-mariia/>

<https://www.polityka.pl/tygodnikpolityka/kultura/teatr/2151924,1,recenzja-spektaklu-radio-mariia-rez-roza-sarkisian.read>

<https://wyborcza.pl/7,112395,28002478,polska-bez-kosciola-to-cwiczenia-z-radykalnej-wyobrazni.html>

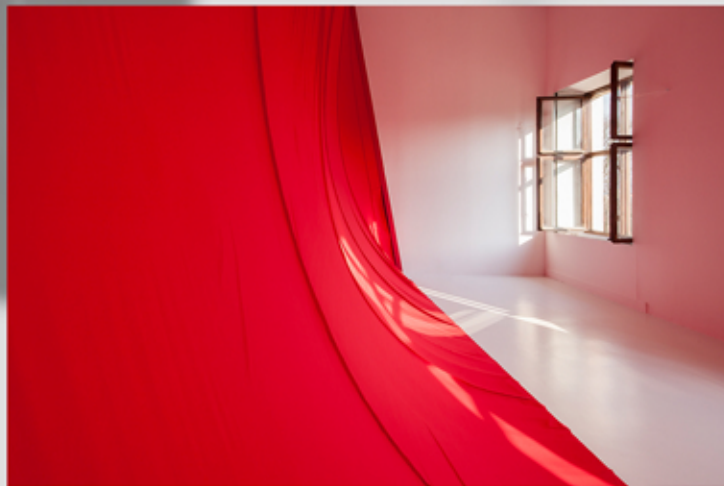
Wystawa “Próba sił”

kuratorka Ewa Kozik, Project Room Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski, 2020

artystka Kornelia Dzikowska

Przystępując do pracy dla Project Roomu, Kornelia Dzikowska rezygnuje z realizacji wystawy. W jej miejsce tworzy instalację site-specific, której wszystkie elementy składają się na jedną pracę. Choć zawłaszcza całe pomieszczenie, jest niezwykle efemeryczna i nie pozostawi po sobie żadnego śladu w formie dzieła sztuki. Jest jak migające światło ostrzegawcze, na przemian zapala się i znika. W samym centrum tego doświadczenia jest wypełniająca salę czerwień – kolor alarmujący, krzykliwy, dominujący i przykuwający uwagę. Często używany jako symbol życia, krwi, serca, ciepła, intymności. Dzikowska zmienia Project Room we wnętrze drżącego organizmu, jakby chciała wejść pod skórę instytucji [...] wyko-

rzystuje przestrzeń Project Roomu, by poruszyć temat dominacji, panowania jednej grupy, osoby bądź emocji nad drugą. [...] Przy okazji obecnej realizacji konfrontuje się z tematem władzy w bezpośredni sposób – ukazuje próbę sił, względność i tymczasowość. Koncentruje się na momencie granicznym, kiedy sytuacja nie jest ostatecznie przesądzona, a zamiana ról może nastąpić w każdej chwili.

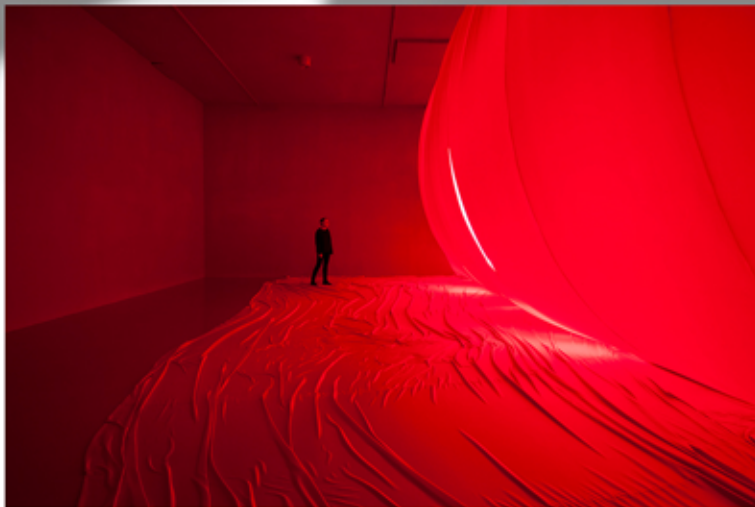
Wystawa “Próba sił”

Film z wystawy:

<https://youtu.be/TM4b47sv5uU>

Rozmowa artystki z kuratorką:

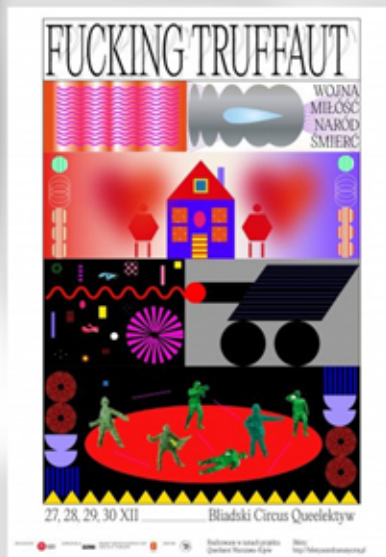
<https://u-jazdowski.pl/program/project-room/kornelia-dzikowska/w-rozmowie-z-ewa-kozik>

Spektakl “Fucking Truffaut”

reżyseria Roza Sarkisan, premiera 11.11.2023 w Maxim Gorki Theater w Berlinie i 27.12.2023 w Teatrze Dramatycznym im. G. Hołubka w Warszawie
Krysia Bednarek - dramaturżka i współautorka tekstu

Głównymi formułami artystycznej wypowiedzi w spektaklu są: po pierwsze – kabaret jako odpowiedź na burzliwe czasy naznaczone wojną w Ukrainie; po drugie – queer, jako przestrzeń miłości, oporu i subwersji, która pozwala radykalnie przekroczyć granice patriarchalno-militarnych norm. Na scenie występują polskie i ukraińskie osoby performerskie, a wśród nich, dzięki wideo, również Antonina Romanowa - niebinarna żołnierka ukraińska walcząca obecnie na froncie. Co wieczór pojawia się również gość specjalny spektaklu. Dotychczas byli to m.in.: prof. UAM dr hab. Błażej Warkocki, prof. dr hab. Krystyna Duniec, posłanka do PE Joanna Scheuring-Wielgus, performerka Magda Staroszczyk, aktywistka Aleksandra Chrzanowska, oraz działaczka opozycyjna Ewa Hołuszko.

Spektakl “Fucking Truffaut”

Recenzje spektaklu:

<https://czaskultury.pl/artykul/wojenny-kabaret/>

<https://e-teatr.pl/guldapoleca-fucking-truffaut-wojna-44434>

<https://didaskalia.pl/pl/artykul/fucking-truffaut-o-wojnie-w-teatrze-idiotycznym>

<https://www.dwutygodnik.com/artykul/11193-czy-zmeczona-klacz-wojny-doniesie-teatr-do-ziemi-obiecanej.html>

Praca “Fomouth”

rzeźba, 2022, pianka PCV, detergent pieniający, woda, mechanizm, 40 x 40 x 20 cm

Prezentowana na indywidualnej wystawie “Autoportret zjedzony”, kuratorka Anna Walewska, Galeria Pracowni Wschodniej, 2022

artystka Kornelia Dzikowska,

[fragment opisu koncepcji projektu złożonego w ramach konkursu na kuratorski projekt wystawy realizowanej w Pawilonie Polonia podczas 59. Biennale Sztuki w Wenecji] Zakładamy, że w Pawilonie Polonia powstanie, po lewej od wejścia, wielopoziomowa, przeskalowana fontanna, o oryginalnej formie, z której zamiast wody będzie wydobywał się pian. Fontanna będzie miała surową, „konstrukcyjną” formę pozbawioną oprawy rzeźbiarskiej. Fontanna będzie „zawłaszczona” pustą przestrzeń poprzez wylewającą się z niej pianę wykraczającą poza obręb instalacji. Widoczne będzie światło odbite od piany, a nie źródło światła zainstalowane w konstrukcji.

Dlaczego pianę zamiast wody? Z jednej strony podkreśla to absurd sceny, o który chodzi w założeniach projektu oraz niepewność sytuacji – czy ona jest właściwie realna czy nie? Z drugiej, odnosi się do związków frazeologicznych wyrażających emocje do których nawiązujemy: „bić pianę”, „mieć pianę na ustach”, „toczyć pianę z pyska”, „począć aż opadnie piany” (mających swoje odpowiedniki w języku angielskim). Piana na ustach jest też objawem przedawkowania narkotyków oraz wielu chorób m.in. wścieklizny. W projekcie Pienienie na ustach / Foaming at the Mouth istotny jest motyw umieszczenia małej architektury (fontanny) w architekturze (Pawilonu).

w Wenecji.

Praca "Fomouth"

rzeźba, 2022, pianka PCV, detergent pieniający, woda, mechanizm, 40 x 40 x 20 cm
artystka Kornelia Dzikowska,

